

er officielle Tal, som dels er tagne fra Forsikringsraadets Beretninger og dels fra de private Selskabers Regnskaber, og derfor kan jeg sige, at disse Tal selvfølgelig er rigtige, og de lader sig slet ikke rokke. Jeg kunde naturligvis være kommet noget mere vidtløftigt ind paa hele denne Sag, men da mit Foredrag i Forvejen varede temmelig længe, næsten en Time, vilde jeg ikke trætte det høje Ting med flere Tal end dem, jeg nævnede. Naar jeg har rejst denne Sag her i Tinget, er det først og fremmest ud fra den Betragtning, at det vilde være et stort økonomisk Gode for Befolkningen, om Staten overtog al Livsforsikringsvirksomhed, og man samtidig blev fri for de oprivende Konkurrencekampe, der finder Sted mellem de private Selskaber, som er lidet opbyggelige og efter min Mening skader vort Lands Anseelse. Det var under Omtalen heraf, at jeg vilde gøre mit til at belyse, hvorledes den tidligere Direktør Olesen i „Tryk“ er blevet behandlet, og naar jeg har taget Ordet for denne Sag, er det, fordi jeg har haft Lejlighed til at samvirke med den Mand i den senere Tid og faaet Indtryk af, at han ikke alene, hvilket erkendes af alle, er en fremragende Dygtighed, men ogsaa en fuldstændig retskaffen og paa alle Omraader hæderlig Mand. Jeg fremhævede; at Staten burde overtage al Livsforsikringsvirksomhed, da der ingen Risiko er ved denne Forretning, fordi Sagen er saa gennearbejdet og oplyst, at Forretningen kan gaa ganske af sig selv. Den eneste Eksistensberettigelse, de private Livsforsikringselskaber havde, var at sørge for en kraftig Udbredelse af Forsikringen i Befolkningen, hvilket det private Initiativ maaske bedre kan gøre end en Statsanstalt. Men naar dette ikke skete, havde de i Virkeligheden slet ingen Eksistensberettigelse.

Nu skulde man jo tro, at særlig Socialdemokratiet vilde støtte denne Tanke, da Socialdemokratiet ellers har Statsdrift paa sit Program. Det ærede Medlem fra Slagelse (H. P. Hansen) sluttede sig ogsaa ubetinget hertil, han vilde ogsaa have, at Staten skulde overtage al Ulykkesforsikring. Dette sidste kunde heller ikke jeg i og for sig have noget imod, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at der er en meget væsentlig Forskel mellem Livsforsikring og Ulykkesforsikring. Ved Livsforsikring kan der absolut ikke være Tale om nogen som helst Art af Snyderi fra de forsikredes Side. Lægekontrollen er den samme for alle ved Optagelsen, den forsikrede faar

først udbetalt Forsikringen enten ved sin Død eller efter et vist Aaremaal, men ved Ulykkesforsikring er Forholdet et ganske andet, det er meget mere indviklet. Her kan der være Tale om, at de private Selskaber, som er økonomisk interesserede i denne Forretning, bedre kan passe paa, at de forsikrede ikke uberettiget tilvender sig Fordele, end en Statsinstitution kan gøre det.

Jeg var selvfølgelig forberedt paa, at de Udtalelser, jeg fremsatte, vilde give Anledning til Diskussion, men Spørgsmaalet er efter min Mening saa stort og vigtigt, at jeg finder det fuldstændig berettiget at tage det op til Diskussion ved Finanslovens første Behandling. Jeg havde egentlig ikke ventet at finde Modstandere mod, at Staten skulde overtage al Livsforsikring, indenfor Socialdemokratiets Rækker. Det ærede Medlem fra Nykøbing optraadte alligevel som saadan, selv om han tilsyneladende ikke var Modstander deraf. Maaske det hænger noget sammen med, hvad han fremførte, at han staar midt i Livsforsikringsarbejdet. Det ærede Medlem kunde imidlertid ikke rokke ved de Tal, jeg fremførte, men saa søgte han at bortforklare det Faktum, at Statsanstalten til Erhvervelsesudgifter kun bruger 20 Kr. pr. Tusind, medens de private Selskaber bruger 55 Kr. for hvert Tusind, hvilket endog i 1914 er steget til 63 Kr. Det ærede Medlem fremhævede nemlig, at Statsanstalten har den Fordel, at alle Embedsmænd og Bestillingsmænd skal tegne en tvungen Forsikring i Statsanstalten, for hvilken Statsanstalten ingen Erhvervelsesprovision betaler. Det var det Grundlag, det ærede Medlem havde til at kritisere mine Tal. Men det Grundlag, det ærede Medlem byggede sin Kritik paa, var ganske galt, og derfor falder hele det ærede Medlems Kritik sammen.

Det er ikke rigtigt, hvad det ærede Medlem fremsætter. Der er ingen Embeds- og Bestillingsmand her i Landet, der skal tegne nogen som helst tvungen Livsforsikring, det, Embeds- og Bestillingsmænd skal tegne, er en tvungen Overlevelsrente, men det ærede Medlem, som siger, at han selv er praktisk Livsforsikringsmand, maa jo vide, at der er en meget væsentlig Forskel paa en Livsforsikring og en Overlevelsrente, og Overlevelsrenter er ikke medtagne i de af mig nævnte Summer. Jeg ved selvfølgelig meget godt, at en Embedsmand i Stedet for at tegne en Overlevelsrente kan tegne en Livsforsikring, men det er en frivillig Sag, om han vil gøre det. Jeg paaviste endvidere, at de private